

Шевченкові

Олександр Афанасьєв-Чужбинський

Гарно твоя кобза грає,
Любий мій земляче:
Вона голосно співає,
Голосно і плаче.
І сопілкою голосить,
Бурею лютує,
І чогось у бога просить,
І чогось сумує.
Ні, не люди тебе вчили:
Мабудь, сама доля,
Степ, та небо, та могили
Та широка воля!
Мабудь часто думка жвава
Труни розкривала
І козацька давня слава
Як сонечко, сяла;
І вставляли з домовини
Закуті в кайдани
Вірні діти України:
Козаки й гетьмани.
І святі кістки біліли
Спалених в Варшаві;
І могили кровавили
Прадіді безглаві.
Мабудь, ти учивсь співати
На руїнах Січі,
Де ще рідна наша мати
Зазирає в вічі;
Де та бідна мати просить
Кожну душу щиру,
Хто по світу кобзу носить,
Щоб співати миру
Про козацтво незабутнє,
Вірне, стародавнє,
Про життя козацьке смутне,
Смутне, але славне.
Знаю ж, братику рідненький,

Як учивсь ти грати:

Ти послухав теї неньки —

Тай став нам співати.